

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Participacionitis

Pendent d'aprovació per part de la Secció Filològica de l'IEC –i del vistiplau de l'Albert Pla–, proposo que es defineixi provisionalment la *participacionitis* com aquella inflamació –crònica o aguda– de la gestualitat política que permet fingir de manera exagerada la determinació dels partits de combatre el seu descrèdit amb placebos pseudodemocràtics. Vull dir que, com que els partits no semblen capaços d'afrontar els veritables canvis que els farien recuperar la confiança de la ciutadania, es dediquen a inventar fórmules que, sense fer-los perdre el control de la maquinària partidista, els permetin simular una falsa participació tan directa com innòcua en els afers interns de partit i fins i tot en la gestió dels afers públics.

D'ENTRADA, ÉS CERT QUE aquesta inflamació patològica pot ser presentada –i confosa– com una demostració de múscul polític. L'argumentari passa per destacar-ne la capacitat d'obertura a la societat, la presa del pols a la tensió ciutadana, l'oportunitat d'escoltar la veu del poble –que sempre té raó, oi?–, la demostració d'una sincera voluntat de servei... Ara bé, més que d'una demostració de força es tracta de la constatació d'un gran feblesa, i el primer símptoma d'això és que les expressions concretes de la *participacionitis*, en general, solen concitar ben poc interès popular. Posem en context les primàries barcelonines del PSC a Barcelona. La ciutat compta amb un cens de més d'un milió cent cinquanta mil electors, i els socialistes hi han obtingut històricament una forquilla de vots que va dels 400.000 de Pasqual Maragall el 1987 fins als 134.000 de Jordi Hereu el 2011. Doncs bé: el nou candidat a alcalde del PSC s'haurà decidit amb una participació d'un 0,65 per cent d'aquest cens, o de poc més del 5 per cent dels electors d'Hereu. És a dir, que les primàries hagin convocat encara no 7.500 vots d'entre la seva parròquia –alguns dels quals aconseguits d'aquella mena de manera... (imprescindible la crònica *Jaume* d'Andreu Barnils a Vilaweb)–, ja apunta clarament quines són les expectatives electorals del PSC per a l'any vinent. I tot això pendent de saber amb quina participació es decidirà la setmana vinent el duel –per dir-ho d'alguna manera– entre Collboni i Andrés.

TAMBÉ ÉS CERT que no sempre la reclamació de més participació per part del ciutadà és una petició franca, i pot tenir molt d'excusa de mal pagador. La participació democràtica és un dret que cal que les regles de joc facilitin, però és sobretot un deure que comença amb el compromís d'estar ben

MANOLO GARCÍA

.....
Les gesticulacions que simulen una falsa participació no resoldran el problema de fons dels partits

informat. I la bona informació no es pot peixar sinó que cal mastegar-la i fins i tot pot ser difícil de rosegat. Ara bé, el pitjor de la *participacionitis* és que es fonamenta en un tracte condescendent cap al ciutadà que, alhora, desvia l'atenció d'allò que és fonamental. Sense una llei de partits que reguli adequadament el seu finançament, o sense una llei electoral que forci els partits a presentar candidats escollits amb criteris meritocràtics basats en la seva capacitat de servei a la comunitat i no en la seva docilitat a l'aparell del partit i que, en definitiva, obri una veritable competitivitat entre organitzacions amb llistes obertes, tota la resta seran uns jocs florals que els mantindran en la poca credibilitat que els queda.

EL PRINCIPAL DESAFIAMENT dels partits és el de la desconfiança de l'elector amb l'elegit, i no pas la suposada desafecció del ciutadà per la política que, si més no a Catalunya, ja ha quedat demostrat per activa i per passiva que hi està molt interessat i fins i tot esperançat. I no són les gesticulacions que simulen una falsa participació les que resoldran el problema de fons, sinó que em temo que l'agreujaran.